

KEMAL SELÇUK • Rüyadaki Kadın

KEMAL SELÇUK 1971'de Bursa'da doğdu. Öyküleri 1991'den başlayarak *Yeniğin, Biçem, Yeni Biçem, Düşlem, Üçüncü Öyküler* ve *Adam Öykü* dergilerinde yayımlandı. 1999'da Gönen Belediyesi'nin düzenlediği Ömer Seyfettin Öykü Yarışması'nda birincilik ödülünü aldı. 2002'de *Ağaç Adamlar* adlı öykü kitabı yayımlandı. *Ay Aşkları, Hüzün Kantosu, Yeni yetmeler ve Başkaldırmadan Yaşamaksa Hayat* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanan Selçuk'un, *Kurşuni* adlı romanı 2008 yılında Metis Yayınları'ndan çıktı. *Cemiyet Kaçkını* ise 2016'da İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 2559 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 440

ISBN-13: 978-975-05-2298-7

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

KEMAL SELÇUK

Rüyadaki Kadın

Nasıl olduğunu anlayamadan kendini kavganın içinde buldu. Aslına bakılırsa buna kavga demek pek doğru olmazdı; Hikmet, sağlam bir dayak yemek üzereydi çünkü. Sakınlı halleriyle o pek güvendiği şansı onu yalnız bırakmıştı. Bu defa kurtuluşu yoktu anlaşılın. Simitçinin ani parlamasını hesaplamamıştı, üstelik onun yalnız olmadığını anladığında iş işten geçmişti.

Şimdi İstiklal'in, Tünel'e yakın tarafında bir güzel marizleniyordu. Öptüğü kızlar değil de, pimpiriklenip durduğu kelimeler uçuşuyordu gözlerinin önünde. Kimsenin ona yardım etmeyeceğini sanıyeleri içinde kavradığında, iki büklüm olup yüzünü korudu. Bu durumdaki herkes bunu yapıyordu demek.

Dövülmek için ne şanssız bir gündü oysa. Mayısın insanı baştan çıkaran kokuları, ılıklığı, güneşi, hatta yaşama sevinci içinde olacak şey değildi. Belki daha nice insan kim bilir ne haksızlıklara uğruyor, şiddete maruz kalıyor, inim inim inletiliyordu. Ama galiba o zavallılar içinde en ahmakça nedenden ötürü kafası gözü kırılacak olan Hikmet'ti.

Bütün bunları, güneşin yazı aratmayan cömertlikle Kons-

tantinopolis semalarında tutunduğu o akşamüzeri aklından geçirirken, eli sopalı şehir haydutları da boş durmuyordu. Tek suçu, koltuğunun altına sıkıştırdığı *Suç ve Ceza*'yla okuma grubunun yolunu tutmuşken önünden geçtiği simitçi arabasını es geçmemesiydi. Kalabalığın içindeyken aniden camekânlı arabanın açık kısmına elini sokuvermiş, simitlerin en üsttekini sıkmasıyla diğerine uzanması bir olmuştu. Hayal kırıklığı daha o anda başlamıştı. Hızla tepki vermesine de şaşmıştı ayrıca:

“Taş gibi bunlar yahu!”

“Anlamadım,” deyivermişti on altılık kavruk tenli, kısık gözlü oğlan.

Göz göze gelmese, yüzünü o güneşin pişirdiği gence ekşitme belki fitil ateşlenmeyecekti. Aslında pek tarzı olmamasına rağmen kapılmıştı bir kere:

“Dünyada yiyemem ben bunları!”

“Başka şey ye o zaman!”

Gelip geçenlerden duyan olmamıştı belki; belki de bütün İstanbul duymuştu. Şimdi de dünyanın gözü üzerindeydi. Bu defa kendisi:

“Anlamadım,” demişti kulakları uğuldayarak eğilirken.

“Anlarsın, kirpi kafa! Hem elle, hem mana bul.”

“Ne diyorsun lan sen!”

Geriye dönemeyeceği noktadaydı; doğma büyüme İstanbullu ol, onca badirenin altında kalmadan bu yaşa gel, sonra bela bir anda yapışsın yakana. Olacak iş değildi. Beş metre ötedeki amcaoğlu, tıknaz, deli bakışlı biri dahil oluvermişti kavgaya. İtiş kakış, diklenme derken hadi buyurun sofraya! Hamlığı bir yana, hayatında kavgalara ramak kala sıyrılmasıyla altmışını aşan emekli öğretmen, şimdi iki azgın gencin tekme ve tokatları arasında kalmıştı. İki boydaş, iki ak-raba, iki asabi oğlan fırsat bu fırsat herifi indirdiler mi başka bir dertleri kalmayacaktı.

Hikmet o saniyeler içinde kafasının çalışmasına, aklı-na envai çeşit şeyin gelmesine hiç olmadığı kadar şaşacaktı sonradan. Mesela bir ses ona sakın düşmemesini haykırıyor, eğer düşerse televizyonda yere kapaklanıp da yoğun bakımda mevta olan zavallıları hatırlatıyordu. Bu iyi “bir şeydi” sahidin. Yani, yalnız değilmiş, korku ona neler hatırlatmıştı bir anda. İnsanlardan medet ummayacaktın; seni seyreden çok olurdu. Bunu kimden duymuştu? Kimden duyduysa, o şimdi de topuklamanın en iyisi olduğunu bağıırıyordu! Denileni yapmakta gecikmedi.

Hangi ara sokaktan girdiğini bilmiyordu ama Suç ve Ceza'yı unutmaması gerektiğini biliyordu. Küfürler savurarak üzerine çullanan veletlere karşı koymamış olsaydı, ardından gelenin dudağını patlatmasaydı çok daha az marizleneceğini sonradan değil, kıçına, böğrüne, sırtına, kafasına aldığı tekme, tokat ve yumrukların indiği anda anlamıştı. Toy psikopatlar öylesine asaletliyidiler ki, bir fiske bile yemek müthiş ağırlarına gidiyordu.

Simitçinin yakını iki kez çelmeyi takmıştı, neyse ki düşmeden, araçların altında kalmadan, durup bakanların, yoldan çekilenlerin arasından meçhule savruluyordu. Bıçaklanarak ya da yerdeyken kafası tekmelenerek ölmekten delicesine korkuyordu ki, kusacak gibi olmasına, karaciğeri patlayacak kadar şişmesine rağmen koştu da koştu. Dudağı patlayan hergele kendisini asla bırakmayacaktı. Onunla kapışacak takati kalmamıştı. Asaleti sarsılan it, bu cüretin hesabını sormak için peşindeydi. En galiz küfürlerle çınlatırken ortalığı, bunca çapsız bir yeniyetmenin karşısında düştüğü durumdan ölesiye utanacağını domuz gibi farkındaydı. Ama kesilmişti işte; altmış iki yıldır yerküre üzerinde taşıdığı vücudu ağaç gibi devrilecekti.

Tekel bayisinin önündeki daracık kaldırımında dikilen belalı bir gencin gözlerini yakaladı; sigarasını tütüren, düzgün

sayılabilecek meziyetlere sahip olduğunu “seziverdiği” âdemin merhametine sığınırcasına arkasına geçip çöküverdi. Çılgınca nefes alırken, vitrinle gencin arasında iki büklüm olmuştu. “Kardeş beni öldürecek bu,” der demez, gözleriyle kurduğu merhamet kontağı mucizevi bir şekilde işe yaradı.

“Hop hop,” diye elleriyle iteledi kendinden küçük böceği.

Bıyıklı, beyaz fanılalı, pazılı delişmenin imanı olmayan bakışlarıyla tırsıverdi dünkü çocuk. Biraz da anasına bacısına sövülmeven, haksız yere canı yanmayan kaldırım mühendisi toy âdem hırsını kaybediverdi.

“Deden yaşında adamdan ne istiyorsun?”

Çöplükteki başka horozların da tüylerini kabartıp gelmeleriyle:

“Ne diye bize çatıyor o zaman?” dedi nefes nefese.

Hikmet kim bilir neyle tükettiği ciğerleriyle soluklanan çocukta, kendisine diklenen eski öğrencilerinden az şey bulmadı. Balıcı çocuklardan olmasındı bu yoksa? Neye bulaştığını ve neden kurtulmak üzere olduğu kafasına dank ediyordu.

“Simit almayınca pislik yaptılar,” dedi durumu daha da lehine çevirmesi gerektiğini anlayarak.

Kalbi yerinden çıkacaktı bu arada.

Göbekli, koca suratlı, ellilik bir akşamcı:

“Ulan bir gün de bulaşmadan durun siktigimin yerinde,” diye çıkıştı.

Merhameti kabaran delikanlı:

“Bas git ulan akşam akşam,” deyip üzerine adımlayınca, dünkü çocuk gıkını çıkarmadan (esnaftan da tırsımasa küfürleri basardı voltasını alırken) kayboldu.

Akşamın kâbusu bitmişti. Tanıdık biri olsaydı eğer ortalığı ayağa kaldıracak esnaf, koca deryadaki yabancıya mesafeliydi ne de olsa. “Merhametli” delikanlı, Hikmet’in patlayan çatlayan yerlerine bakarak:

“Kâğıt mendil versene Rahmi Abi,” dedi kapıdaki meraklı tekel bayisine. “Vah abi, fena benzetmişler seni.”

Hikmet dizlerinin titremesini engelleyemiyordu; gömleği, avuçları kan içindeydi. Dudağı o “piçten” çok daha beter patlamıştı.

Göbekli, poşetin içinde tuttuğu kutu biralarla dikiliyordu. Başka zaman olsa asabını bozacak bu adamların gitmesini istemiyordu Hikmet.

Delikanlı mendil paketini açarak uzattı, birini de kendi alarak adamın dudağını sildi. Gözlerini doktor edasıyla dikti sonra. Hikmet, vurup kırmalardan nasibini aldığını tahmin ettiği gencin diyeceklerine odaklanmıştı.

“Abim,” dedi kaşın üzerine mendille bastırdı. “Sanki di-kışlık bir şey yok gibi. Yine de istersen acile git diyecem ama orda da bir sürü ayrı dertle uğraşacaksın.”

Hikmet en çok darbeyi kafasının arkasına ve kışına almıştı.

“Kafam, kafamda var mı bir şey?” diyerek eğiverdi başını.

Delikanlı, kirpi gibi duran yer yer kırarmış saçlarda gezdirdi elini. Şişen yerler ararken, Hikmet’i tavuğun kışında yumurta aradığı çocukluğuna götürdü. Şişhane’deki apartmanlarına yakın bahçesi olan bir evde yaşayan yaşlı kadının kümesine dadanırlardı. Tavuğun kıcı acımış mıydı bilmiyordu ama kafasında şişen yerler zıplatıyordu onu.

“Yarılan, patlayan yer yok abim. Dedğim gibi...”

“Ah be enişte, çakamadın mı sen de iki tane,” dedi akşamcı alay etmeyip veleden kızan sesiyle.

“Bıçak mıçak vardır diye...”

Gerisini getirmeyince, delikanlı:

“Boş ver, en iyisini yapmışsın topuklamakla. Hem iyi ki düşünmemişsin. O zaman işte...”

“Hapı yutardın,” diye tamamladı göbekli.

İri burnuyla biray çekiyor gibi geldi Hikmet’e. Ansızın gülüverecekti.

“Eve git sen abi. Yenge temizlesin yarayı filan. Acilde şimdi bir sürü takaza çıkarırlar. Benim hiç işim olmaz mesela. Karakola düştüysen o ayrı. Yapacak bi şey yok o vakit. Ama sen en iyisi eve git.”

Kâğıt mendilin parasını vermek için elini cebine attığında:
“Ayıp ediyon be abi; bırak şimdi bunu. İstersen taksi çevirelim sana.”

“Çocuğa” sarılıp öpmek geçti içinden. Koca göbeklinin de elini sımsıkı sıkmak. İkisini de yapmadı.

“Kitap da gitti,” dedi sayıklarcasına.

“Ne kitabı?” dedi delikanlı.

Göbekli çakılı kalmıştı. Diğer meraklılar uzaklaşmıştı.

“Okuma grubuna gidiyordum. Şurada, Asmalımescit civarında... Bir anda simit kokusu cezbetti beni. Meğerse yanılmışım. O da hayalmiş, taş gibi simidin kokusu mu olurmuş! Neyse, her şey için çok teşekkürler.”

Şaşkın bakışlar altında duygulanmıştı.

“İyi insanlar da varmış demek ki.”

Delikanlı “Ayıpsın abi,” dedi samimiyetle elini kalbine götürerek.

Göbekliyi, tekel bayisini ve yüzüne gülümseyerek baktığı delikanlıyı hayatlarının akışında bırakarak, kendi yoluna gitti. Bunca yıl yaşadığı şehirde her kokuya kanmamasını öğrenememişti demek ki hâlâ. Oysa “hayatım roman” diyenlerden hem daha renkli hem daha karanlık olduğuna inandığı bir ömür sürmüştü.

Ucuz atlatmıştı doğrusu. Öylesine korkmuştu ki, aşağılanmaya, incinmeye fırsat kalmamıştı.

Bir sokak sonra durdu; Asmalımescit yönüne sapacakken, *Suç ve Ceza*'ya takıldı. Aylin için altını çizdiği bölümler ne olacaktı? Döndü, kitabı alacaktı. Kıç, bacakları et kesmişti. O iki mikropla tekrar karşılaştığında kim kurtaracaktı onu? Polis!

Bu daha da korkutmaya yetti onu. Şikâyetten sonra o kopuklarla bir “akraba” olmadıkları kalacaktı. Sonra kim bilir neler gelecekti başına? Raskol’ün baltasını bırak kenara; o itlerden biri muhakkak bıçaklardı onu. Gülecek, eğlenecek halde değildi. Sağ ayağı aksamaya başladı. Demek vücut soğumaya başlayınca ağrılar, sızılar artacaktı. Üstelik kalbi de iyi dayanmıştı. Ya kalbi vursaydı onu yere o itlerden evvel? Elini kalbinin üzerine koyunca, az önceki delikanlının hareketi geldi gözünün önüne.